

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2005 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-14/05)

(2005/C 69/44)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 12 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Włoskiej reprezentowanej przez *Avvocato dello Stato Danila Del Gaiza*, przeciwko Komisji Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1809/2004 z dnia 18 października 2004 r. zmieniającemu rozporządzenie (WE) nr 2848/98 w sprawie sposobów stosowania programu wykupu kwot w sektorze surowca tytoniowego (Dz.U. UE L 318 z 19.10.2004). Rozporządzenie to dodaje do art. 36 ust. 1 rozporządzenia nr 2848/98 akapit ustanawiający cenę wykupu kwot produkcyjnych tytoniu ze zbioru w roku 2004 w wysokości równej 40 % premii, oraz przewiduje, że kwota ta zostanie wypłacona do dnia 31 maja 2005 r.

Rząd włoski twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie jest wadliwe z powodu naruszenia rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92⁽¹⁾ (w szczególności art. 14a), naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz nadużycia władzy.

W szczególności, ustalenie jednolitej i szczególnie wysokiej ceny wykupu dla kwot produkcyjnych ze zbioru w roku 2004, bez rozróżnienia dla wszystkich producentów i ogółu różnorodnych jakości tytoniu, przy tym płatnej praktycznie natychmiastowo i jednorazowo, pozostaje w sprzeczności z cytowanymi art. 14a rozporządzenia Rady nr 2075/92, zmienionym w szczególności rozporządzeniem nr 1636/98.

Rząd włoski twierdzi również, że sporne ustalenie ceny wykupu nie może uznać za uzasadnione, a tym bardziej za zgodne z prawem, w świetle powodów wskazanych w motywie trzecim rozporządzenia nr 1809/2004, zgodnie z którym: „Dla wykupu tytułem zbioru w roku 2004 należy ustalić cenę wykupu odpowiadającą minimalnemu poziomowi pomocy, jaką rolnik będzie mógł otrzymać w systemie dopłaty bezpośredniej ustalonej przez

rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. [...]. Ponadto, wobec uruchamiania systemu dopłat jednorazowych, należy skrócić do minimum okres płatności cen wykupu.” Wskazuje on w tym względzie, że postanowienia rozporządzenia nr 2075/92 nie zostały uchylone dla roku, o którym mowa w skardze (ani roku 2005) i że wobec tego Komisja nie była upoważniona do ustalenia ceny wykupu na całkowicie odmiennym podstawie prawnej niż ta, na której powinna była się oprzeć podejmując działania oraz w celach całkowicie odmiennych i sprzecznych w stosunku do tych, które, na podstawie rozporządzenia Rady nr 2075/92, powinny być uzasadnić jej przyjęcie.

Rząd włoski wskazuje ponadto na brak uzasadnienia zaskarżonego aktu, zarówno w zakresie ustalenia jednolitej ceny wykupu dla wszystkich producentów z pominięciem poszczególnych odmian produkowanego tytoniu, jak i w zakresie ustalenia ceny w wysokości kwoty równej 40 % premii oraz na sprzeczności między treścią art. 1 zaskarżonego rozporządzenia, uzasadnieniem przedstawionym w motywie trzecim oraz powodami wskazanymi w motywie drugim.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego (Dz.U. L 215, z 30.07.1992, str. 70)

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2005 r. przez IMI plc, IMI Kynoch Ltd. i Yorkshire Copper Tube przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-18/05)

(2005/C 69/45)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 19 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **IMI plc** z siedzibą w Birmingham (Zjednoczone Królestwo), **IMI Kynoch Ltd.** z siedzibą w Birmingham (Zjednoczone Królestwo) i **Yorkshire Copper Tube** z siedzibą w Liverpoolu (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanych przez M. Struys, oraz D. Arts, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 w zakresie, w jakim dotyczy on spółek wymienionych w art. 1 lit. h), i) oraz j), a także art. 2 lit. f) decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r., zmienionej w wyniku procedury pisemnej w dniu 20 października 2004 r. w sprawie COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne;
- ewentualnie, o obniżenie grzywien nałożonych na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła naruszenie art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG przez kilka przedsiębiorstw sektora instalacji miedzianych. Naruszenie obejmuje trzy odrębne postacie: porozumienia pomiędzy tak zwanymi producentami SANCO, porozumienia pomiędzy tak zwanymi producentami WICU i Cuprotherm oraz porozumienia pomiędzy szerszą grupą producentów miedzianych rur instalacyjnych. Zgodnie z decyzją, skarżące nie były świadome, albo też nie mogły w sposób rozsądny przewidzieć istnienia porozumień SANCO oraz porozumień WICU i Cuprotherm.

Na poparcie swojej skargi skarżące powołują się na naruszenie zakazu niedyskryminacji. Zdaniem skarżących, Komisja sposobem, w jaki prowadziła dochodzenie, uprzywilejowała pewne przedsiębiorstwa. Skarżące twierdzą, że były ostatnimi spółkami, które zostały wezwane do udzielenia informacji, a zatem były też ostatnimi spółkami, które zwróciły się o łagodny wymiar kary, uzyskując w związku z tym obniżenie grzywiny jedynie o 10 %.

Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja popełniła błąd przyjmując, że porozumienia SANCO nie były znacznie bardziej zawężone niż porozumienie w szerszej grupie. Zwracają także uwagę na okoliczność, że brak zróżnicowania wysokości grzywien pomiędzy uczestnikami porozumień SANCO a uczestnikami szerszej grupy producentów, narusza zakaz dyskryminacji a także zasadę, zgodnie z którą odpowiedzialność z tytułu naruszenia prawa konkurencji ma charakter osobisty.

Skarżące podważają także rozstrzygnięcie dotyczące nałożenia tej samej grzywiny na skarżące i producentów, którzy uczestniczyli w szerszym porozumieniu oraz w porozumieniach WICU i Cuprotherm. Skarżące podnoszą, że takie rozstrzygnięcie narusza zakaz dyskryminacji, zasadę, zgodnie z którą odpowiedzialność z tytułu naruszenia prawa konkurencji ma charakter osobisty, a także to, że w tym zakresie decyzja nie została wystarczająco uzasadniona.

Ponadto skarżące zarzucają, iż Komisja naruszyła zakaz dyskryminacji i popełniła oczywisty błąd przyjmując, że skarżące bez przerwy uczestniczyły w porozumieniach, podczas gdy w odniesieniu do pewnych przedsiębiorstw można udowodnić brak ciągłości. Zdaniem skarżących ich sytuacja jest identyczna z sytuacją tych przedsiębiorstw. W tym względzie skarżące powołują się także na naruszenie przysługującego im prawa do obrony, polegające na tym, że Komisja oparła swoją decyzję na elementach nie ujętych w przedstawieniu zarzutów.

Wreszcie skarżące podnoszą naruszenie zasady proporcjonalności przy określaniu wymiaru grzywien.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2005 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-26/05)

(2005/C 69/46)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Republiki Włoskiej** reprezentowanej przez Antoniego Cingolo, avvocato dello Stato, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Republika Włoska wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1) stwierdzenie nieważności:

- pisma z dnia 9 listopada 2004 r. DOCUP - Emilia-Romagna
- pisma z dnia 10 listopada 2004 r. PON Ricerca
- pisma z dnia 12 listopada 2004 r. DOCUP Piemonte, POR Calabria, POR Molise, DOCUP Toscana, POR Sicilia, DOCUP Marche, DOCUP Friuli-Venezia Giulia, POR Campania, DOCUP Liguria
- pisma z dnia 16 listopada 2004 r. DOCUP Lombardia, DOCUP Veneto
- pisma z dnia 17 listopada 2004 r. DOCUP Lazio
- pisma z dnia 18 listopada 2004 r. PON Sviluppo Imprenditoriale Locale